

[Finansministeren.]

Korsgaard om Raad for, hvordan han skal faa egen Virksomhed, inden han kan anbringe sine Obligationer deri. Nej, det ærede Medlem har slet ikke tænkt dette Spørgsmaal igennem, det ærede Medlem har blot tænkt paa at skabe en Frase om, at Obligationskurserne skulde synke, naar Regeringens Forslag blev gennemført, for saa kunde man bruge det som Angreb mod Regeringen. Der mangler imidlertid et hvilket som helst Grundlag for, at saadant skulde ske, og det vil heller ikke ske, Obligationskurserne skal nok klare sig, selv om der bliver Skat paa Indtægten af Rente, fordi denne Skat ikke alene er paa Rente af Obligationer, men ogsaa paa Rente af anden Pengeanbringelse.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard synes i øvrigt meget forarget ved den Tanke, at man skulde betale Skat af Obligationsrenter. Det ærede Medlem sagde: Her gaar Folk hen og køber nogle Obligationer, og saa viser det sig, at de kommer til at betale Ekstraskat deraf. Vi har ikke her i Landet Særskatter for Obligationskuponer, jeg for mit Vedkommende har altid modsat mig, at man fik Særskat paa Rente, der faldt af Obligationer; men hvis det ærede Medlem vil prøve at sætte sig ind i, hvad der sker i andre Lande, vil det ærede Medlem finde, at mangfoldige Lande har en saadan Kuponskat, idet enhver Kupon af Aktier eller Obligationer beskattes i det Øjeblik, den forfalder, uden Hensyn til, hvorledes Mandens Forhold i øvrigt er. I England, det Land, det ærede Medlem og mange andre ærede Medlemmer synes at ville henvise til, betaler man Skat, naar Kuponen forfalder, og Skatten betales uden Hensyn til vedkommendes økonomiske Forhold. En saadan Beskatning har jeg ikke ønsket gennemført i Danmark, fordi jeg mener, at den Beskatning, der skal foretages af Renten, skal være ensartet, uanset om den falder af Obligationer eller paa anden Maade. Naar man saa her i Rigsdagen fremsætter et Forslag som det foreliggende, kommer man fra Oppositionspartiernes Side og fortæller, at det vil virke ensidigt, og at det er en ganske urimelig Skat. Nej, det, her foreligger, er netop af alsidig Art, saaledes at det ikke kommer til at virke forskelligt, efter som Kapitalen er anbragt i Sparekasser, Obliga-

tioner, Aktier eller paa anden Maade. Hvis man vil have Tilfælde af den Art, kan man gaa til de fleste andre Lande, hvor der er Regler om, at der betales Kuponskatter, som virker paa ensidig Maade.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente ikke, at de Bestræbelser, der blev udfoldet for at faa den almindelige Rentebyrde her i Landet nedsat, Bestræbelser, som ogsaa Regeringen deltog i, vilde føre til noget Resultat. Ja, jeg haaber dog, at disse Bestræbelser vil give noget Resultat. Jeg ved, at Nationalbanken for sit Vedkommende er stærkt interesseret i dette Spørgsmaal, og jeg kan forsikre, at Regeringen ogsaa er stærkt interesseret i det. Hvis de ærede Medlemmer, som behandler dette Spørgsmaal, vil se, hvad der foregaar paa Børsen, vil de se, at der er en stadig Stigning i Obligationskurserne, og det kan neppe være nogen Hemmelighed, at Nationalbanken interesserer sig noget for denne Stigning. Paa den anden Side er det ikke Nationalbankens Indflydelse alene, der frembringer den Stigning, der har været i den senere Tid, det har været Markedets egne Forhold, der har bedret Kurserne, men det behøver ikke at være nogen Hemmelighed fra Nationalbankens Side, at den interesserer sig for de Rentenedsættelser, den ønsker at frembringe. Ved sin Diskontonedsættelse søger den at øve Virkning gennem Indflydelse paa Obligationsmarkedet. Saa længe der er en Stigning paa Obligationsmarkedet, saa længe betyder det altsaa, at Normalrenten i Danmark gaar ned.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at det nytter ikke noget, ude omkring i Landet vedbliver Banker og Sparekasser at give meget større Indlaansrenter, end man kan laane Penge til i Nationalbanken til Diskontoen. Ja, det er rigtigt, at det er saadan, men det er ikke sikkert, at det burde være saadan. Det kan være, det er, fordi man ikke i den danske Pengeverden selv har Forstaaelsen af Betydningen af at følge med i den officielle Rente her i Landet, man søger snarere at holde igen end være med i Bevægelsen, og det skulde man ikke opmuntre til, i hvert Fald ikke fra Rigsdagens Side, der skulde man efter min Mening snarere sige som saa: Det er beklageligt, at det synes